

JULFÅRD

Det var den gången då jag for till Världens Ände:
Jag ville fly från allt som värkte, sved och brände
till sömmens och till svalkans Ingenstans,
till någonting som inte fanns — och ändå fanns !

Jag reste över hav och genom städer
långt bort från allt som nöter skor och sliter kläder,
från allting som är sot och smuts och damm och kol.
Och Världens Ände var min resas mål.

En afton föll där snö på alla grenar,
det var ett sådant snöfall just som själen lenar,
och solen sjönk så fattigröd till kvälls.
Och han som körde hade vargskinnspäls.

Vi satt och språkade så smått om folk och seder
allt medan granar skred förbi i djupa leder.
Vi satt och tog oss till bekräftelse en klunk
allt medan hästen lunkade sin lunk.

Det var den gången då jag for till Världens Ände,
men det var till mig själv jag återvände,
hem till en jordisk stjärna under stjärnors här:
All Världens Början fann jag åter där.

Och natten föll och bjällran ledde vägen
ut över myrflod, vit och väldig som en sägen
om någonting som en gång fanns — och aldrig fanns,
om drömmens och den vita vilans Ingenstans.

Och högre upp, i moln- och mänskensfägring,
lyste ett kalfjäll som en spöklik hägring,
en tystnadens och oberoendets symbol.
Och oberördhet var ju just min resas mål.

Men som en lysmask på en mossig tuva
eller en fjärran lykta i en väldig gruva
med valv av norrskensstalaktit och stjärneglimmersten,
tindrade, mellan skogar, Sista Gårdens sken.

Vi visste att det dukades till jul i köket:
När stjärnan tindrade berodde det på stöket,
på att en lampa skymdes bort av mänsklig hand,
men som en julens stjärna var den nog ibland.

Gunnar Ekelöf